

Ogsaa Vigants Forhold til andre Kvinder viser ret tydeligt, hvad Rolle Mænd ofte tildeler Kvinden, og hvad der hos hende tiltrækker dem mest.

I en Kritik i „Illustreret Tidende“ af „Hjarl“ kaldes Vigants Møde med en norsk Kusine „den solbeskinne Idyl fra Højfos“, og hans Sammenstød med samme Kvinde i en modnere Alder betegnes som „varmt af Lidenskab og Poesi“. For os Kvinder stiller den saakaldte Idyl sig som et hæsligt Brud paa al sand Kvindelighed og Værdighed, som en op-rørende Mangel paa al virkelig Følelse og naturlig Blufærdighed.

Kusine Jonna er ypperligt skildret, og der er desværre vist neppe Tvivl om, at den Slags Kvinder eksisterer; det, der virker op-rørende er, at hverken Helten eller Forfatteren eller hans Kritiker synes at frastødes af, at en Kvinde opfordrer en ung Mand til en ensom Sammenkomst, for at hun uforstyrret kan hengive sig til sine erotiske Stemninger, uden at disse i mindste Maade er byggede paa nogen alvorligere Følelse. End ikke den Undskyldning, der kunde ligge i en Misforstaaelse af hendes Følelsers Natur, er forhaanden. Hun er fuldstændig klar over sig selv og finder det baade latterligt og urimeligt, da det gaar op for hende, at den unge Mand har havt en alvorligere Grundvold for sin Op-træden, end hun har anet forud.

Det er næppe for strengt at sige, at den uorske Kusine paa en forvorpen Maade har lefllet med det, der skulde udgøre det alvorligste i Menneskenes Liv, men Bogens Helt føler kun den ugengældte Kærligheds Skuffelse, ingen sand, naturlig Indignation, som kunde virke befriende paa hans slet anvendte ungdommelige Følelse. Hos Forfatteren spores kun Medfølelse med Helten, Kritiken stempler det hele Forhold som „en solbeskinnet Idyl“, og saaledes anbefalet drager Hr. Christiansens Jonna ud i Livet blandt de Unge, som en ødelæggende Gift for al sand Kvindelighed og Blufærdighed.

Og Helten drager videre, stadigt uden Forstaaelse af, eller Respekt for, hvad der gør en Kvinde ædel. Naar hun ofrer sig for ham og bøjer sit Liv ind under hans, tager han det som en Selvfølge og føler ikke, at det medfører et An-svar for ham. Truende og hadefuldt løfter han Haanden mod den franske, faldne Kvinde, hos hvem han har søgt Trøst for sine skuffede Kunstnerdrømme, og som, overfor ham, er optraadt med en Finhed og Hensynsfuldhed som viser, at hun i sin dybe Fornedrelse har bevaret mere sand Kvindelighed, end der fandtes hos den „idylliske“ norske Kusine, paa hvem Verden intet havde at udsætte. Han føler